

Les nostres riqueses

De cop, la passejada nocturnal per la ciutat de Lleida un dia de novembre qualsevol, després d'un dia de treball, m'aporta la sensació de cansament –cels bruts de pudor de tabac, embussos, la silueta mossegada de cases baixes i blocs– i de retrobament amb una ciutat en què el pas del temps és lent: veig noves botigues, que són com el termòstat de la ciutat; els canvis són poc cridaners, poc visibles: les empreses retolen les parets amb paraules angleses; les persones que has conegut d'anys van cendrejant.

Veus una noia atorollada del teu institut amorrada, veloç, a la pantalla del mòbil que ni et veu; un noi que usa el seu dispositiu per escoltar música forta –potser reggaeton–; antigues estudiants que et saluden amb el somriure ample, un home que demana almoïna, que el pas del temps ha fet estralls en la seua salut. A la llibreria Caselles saluda el llibreter mentre trio un parell de novel·les traduïdes –una noruega, *Amor*, de Hanne Orstavik– i una francesa– *Les nostres riqueses*, de Kaouther Adimi, que parla d'Alger, la ciutat natal d'Albert Camus, solcida pel sol, que vas somiar en els teus anys d'adolescència a l'Institut de Fraga.

Jordi, el llibreter, m'ensenyava el nou programa del festival de Poesia dels dies 19 al 23 de novembre. Novembre pinta ple de versos i cels de bromes *pippermint*.

Recordem, a peu dret, vells coneguts del temps del servei militar a Figueres i a Sant Climent

LA JOVE ESCRIPTORA KAOUTHER ADIMI S'ENDINSA EN LA VIDA CULTURAL DE LA CIUTAT D'ALGER DURANT ELS ANYS TRENTA

de Sesebebes. Ell evoca uns sopars pantagruèlics al sortir del campament. Una compensació estomacal, li dic jo, per a un temps poc gloriós. Olor de caqui, crits, i salsitxes de Frankfurt fregides.

Riem mentre li evoco un company extraordinàriament divertit

que fumava porros com un desco-sit, que cada vespre, sacsejats pel vent tramuntanal, ens feia riure sense parar. El vaig veure, anys després, vestit de punk, amb botes negres formidables i cabells llargs.

Li pregunto si presenten els llibres del darrer premi Vallverdú i Màrius Torres. Em diu que no. Després comprovaré que sí, que es presentaven aquell dia al Cafè del Teatre: l'assaig de Joan García del Muro *Good bye, veritat* –també els assaigistes gasten l'anglès per als títols del seus llibres– i *Disponibilitat*, de Morell.

Al carrer Major compro una tauleta de xocolata Jolonch d'un color taronja encantador, cosa que em recorda la fira del torró d'Agramunt. Tasto un torró de pinya colada dolç, que em compensa del dia fred i llarg.

Miro el rellotge: ha passat la tarda. No he comprat l'assaig que han publicat sobre Santiago Rusiñol. Tampoc el llibre de relats, traduït fa poc,

d'Stephen King. Observo que un home negre passa el pas de viants en roig. Un automòbil, embalat, li toca el clàxon molt fort. L'home, que ha passat el pas corrent, crida un insult: "Gilipollas", i segueix caminant. No ha passat res més. Escric l'article sense haver tastat la xocolata *bitter* a la taronja ni haver llegit una ratlla de la Kaouther Adimi. És un plaer per a l'alba.